

Farní časopis

Farnosti Všechnovice, Horní Újezd a Paršovice

6. února 2022 č. 2/22 ročník XVI.

Oči

Jedna mladá maminka stála v kuchyni, soustředěná na svou práci. Připravovala na večeri zapékané brambory a dávala si na nich záležet. Děti měly toto jídlo moc rády. Nejmenší z dětí, čtyřletá dcera, povídala mamince co všechno viděla a zažila ve školce. Matka jí jednoslabičně, trochu roztržitě a bez zájmu příkyvovala. Za chvíli ucítila, jak jí dcera tahá za sukni, a slyší: „Mami...“ Matka jen přikývla, znovu jí stručně odpověděla a bez zájmu pokračovala v loupání brambor. Za pět minut se dítě matce zavěsilo na sukni, přitáhlo si jí k očím a řeklo: „Mami, poslouchej mě očima.“

Poslouchat někoho očima znamená říct někomu: „Jsi pro mě důležitý.“

Všechny důležité věci procházejí očima.

Dopis

Jedna mladá žena nechala své matce tento krátký list:

„Když sis myslela, že se nedívám, zavěsila jsi můj první výkres na lednici a já jsem dostala chuť zůstat doma a malovat.

Když sis myslela, že se nedívám, dala jsi jíst toulavému kocourovi a tehdy jsem pochopila, že starat se o zvířata je dobrá věc.

Když sis myslela, že se nedívám, modlila ses a já jsem začala věřit, že Bůh existuje, a že se s ním dá vždy hovořit.

Když sis myslela, že se nedívám, políbila jsi mě na dobrou noc a já jsem pochopila, že mě máš ráda.

Když sis myslela, že se nedívám, viděla jsem, jak ti po tváři tečou slzy, a naučila jsem se, že někdy nejdou všechny věci dobře, a že pláč může být útěšný.

Když sis myslela, že se nedívám, usmála ses a mně se zachtělo být milá jako ty.

Když sis myslela, že se nedívám a znepokojovala ses o mě, zachtělo se mi znepokojoval se o sebe.

Když sis myslela, že se nedívám, podívala jsem se a chtěla jsem ti projevít vděčnost za všechno, co jsi udělala, když jsi myslela, že se nedívám.

od neznámé autorky

Říká se, že oči jsou vstupní brána do duše. Mnoho nečistoty, zkaženosti, morálního nebezpečí a různých zárodků hříchu začíná právě tím, že se díváme a necháme dívat děti na nevhodné věci. Že tak do sebe necháme vstupovat zlé obrazy, gesta, symboly.

Oči jsou důležité, vidí to, co nejde slyšet....

text je převzat ze Zpravodaje hnutí Modlitby matek - červen 2021

O pár dní zpět

Vznikla druhá skupinka Modliteb matek ve Všechovicích

Naše rodina se nastěhovala do Všechovic v červenci minulého roku. Byla jsem natěšená na plno změn, které stěhování přináší. Čekal nás s rodinou vstup do další etapy života - nová vesnice plná neznámých lidí, nová farnost, nové bydlení. Možná jsem byla malinko nervózní z toho všeho, ale těšila jsem se. ☺

Za nedlouho jsem pochopila, že je tady velký potenciál k tomu, založit novou skupinku „Modliteb matek“. Podařilo se mi oslovit několik mladých maminek s malými dětmi, které rády souhlasily. Scházíme se pravidelně od září minulého roku, abychom se společně mohly modlit za naše děti, manžele, rodiny a blízké. Společně chválíme Boha písněmi, čteme z Písma svatého, učíme se odevzdávat vše Bohu a naslouchat. Za sebe musím říct, že mě tato setkávání naplňují, dávají mi smysl a motivují mě k práci na sobě samé. ☺

Společenství Modliteb matek vzniklo v Anglii v roce 1995 a rozšířilo se do více než 120 zemí světa a zaznamenaly mnohá nádherná vyslyšení modliteb. Jsme skupinka otevřená všem a rády přijmeme nové členky. Pokud by ses k nám chtěla přidat, neváhej se ozvat na hele.koukalova@seznam.cz

Přejeme všem farníkům krásný a požehnaný rok 2022 plný lásky a zdraví!

Mladé maminky ze Všechovic a Malhotic. ☺

Helenka Koukalová

O pár dní vpřed

Listujeme v kalendáři:

- 11. 2. - pá - Panna Maria Lurdská
- 22. 2. - út - Stolec svatého Petra

Co se ve farnosti plánuje?

1.- 3. dubna 2022

NA FAŘE

Při jarním úklidu nemusíte věci vyhazovat, ale můžete je přinést na faru

- Oblečení
- Doplnky – šperky, kabelky
- Kuchyňské potřeby
- Knihy, obrazy, obrázky
- Hračky

Cokoliv, co vám doma zavazí, nebo zabírá místo. Výtěžek půjde na potřeby farnosti. Podrobnosti v dalším čísle.

REKOLEKCE

otce Dominika Chmielewského SDB

10. Taktik ďábla, zdeformování obrazu Boha Otce, krize otcovství - *dokončení*

...Teď se začíná silné dílo milosrdenství. Nebeský Otec, který strašně trpí, že se od něho vzdálily jeho děti, a který s velkou bolestí vidí, jak se v srdcích jeho dětí deformuje obraz Boha, posílá svého Syna Ježíše Krista, jehož hlavním posláním je ukázat, zjevit, kým je Otec. Podstatou jeho poslání, vášní jeho vyučování je ukazovat něhu Boha Otce ke svým dětem až do takového otřesného vyznání lásky, jak Pán Bůh miluje své děti – na kříži. Není více šokujícího vyznání lásky Boha vůči svým dětem. To on vzal trest za naše hříchy. Zaplatil za hříchy smrtí, vzal všechny naše hříchy na sebe a zaplatil strašnou smrtí, abychom my mohli vidět, jak nás miluje. Abys viděl Boha Otce v jeho Synu Ježíši Kristu, který ukazuje, zjevuje lásku Boha Otce vůči dětem. Úlohou Ježíše Krista bylo vzít všechny hříchy všech lidí na sebe a zničit moc hříchu. Obmýt z hříchu svojí krví, aby každý hřích byl odpuštěný.

Ale to ještě není všechno, protože jsou ještě účinky a důsledky hříchů, proto Ježíš hovoří, musím odejít a na moje místo přijde Duch Svátý, kterého ještě neznáte. Apoštolové dokonce nerozumí úplně tomu, kdo je Duch Svátý, žijí ve strachu a úzkosti před Židy a jsou zamknutí ve večeřadle i přesto, že Pán Ježíš jim všechno odpustil a ozřejmil jim, že už není trestu za jejich hříchy, že je obmyl svou krví, že v jeho ranách jste byli uzdraveni, že jeho krev v přehojné míře plyne na jejich hříchy a zničila je. I přesto se celý čas bojí, celý čas se stydí za to, co udělali, celý čas mají pocit viny, a proto jsou zamknutí ve večeřadle ze strachu před druhými lidmi.

A teď přichází Duch Svátý a co se děje? Sestupuje na ně ve formě ohně, doslova vytváří těch dvanáct mužů nanovo. Už je od nich odňatý všechen strach před Bohem, je jim odňatý pocit viny. Svátý Petr, první papež hovoří: „Zradil jsem Ježíše!“ A chce, aby to bylo zapsané, aby všichni lidé do konce světa to uslyšeli a přečetli, že zradil Boha. Už se za to nestydí, už nemá pocit viny za to, co se stalo. Duch Svátý všechno odňal, máme dvanáct mužů bez strachu, pocitu hanby a pocitu viny, kvůli tomu, co udělali Pánu Bohu, jsou stvoření nanovo díky odpuštění z kříže, jsou stvoření nanovo jako milovaní synové Boha. Už se nebojí žádných lidí, už se nestydí za to, co udělali, nemají pocit viny, jsou úplně novými lidmi. Co to znamená? Duch Svátý je nanovo vrátil Otcí. Děti Boží se vrátily k Otcí. To je dokončení díla milosrdenství. Mnozí z nás chodí ke zpovědi a přijímají odpuštění Ježíše, ale i tak se bojí Boha, i tak se stydíš za to, co jsi udělal a máš ten pocit viny, který tak velmi ničí vztah s druhými lidmi. Koho potřebuješ, aby v tobě

doplnil Boží odpuštění? Ducha Svatého!!!

Budeme o tom hovořit v dalších dnech, protože to je absolutně klíčové. Když Duch Svatý sestupuje, to není, že se jen udělá nějaká oprava ve tvém srdci, ale on tě stvoří nanovo. To je něco neskutečné. A toto neudělá žádný psycholog, to může udělat jen Bůh. Jenže my tomu nevěříme. Rozumíte? V tom spočívá náš problém, my tomu nevěříme. My nehledáme to stvoření nanovo celým srdcem, nežijeme tím, co Pán Ježíš udělal na kříži a i přes to co pro nás Nejsvětější Trojice udělala, my tomu nevěříme a stále chodíme v těch účincích a následcích hříchů, velmi trpíme v srdci a hledáme pomoc u člověka. Ale člověk nám nepomůže, to může udělat jedině Pán Bůh, rozumíte?

Chtěl bych, abychom se teď pomodlili tu modlitbu, kterou budeme navrácení k Otci. Je to hluboký proces přeměny. My ho tady začneme, ukážu vám, jak se máme modlit každý den, abychom žili v plnosti Božího milosrdenství. Zapamatujte si do konce života: Boží milosrdenství - to není, že máme odpuštěné hříchy, to znamená, že jsme stvoření nanovo, jako milované dcery a synové Boží s neskutečnou hodnotou a důstojností s neskutečnou duchovní autoritou.

Víte, že křesťané budou soudit anděly? Víte, že máme duchovní autoritu nad každým zlem na této planetě? Jenže my v to nevěříme. Žijeme jako otroci. Nežijeme tím, co pro nás Nejsvětější Trojice udělala. Budeme se za chvíli modlit za odpuštění našim otcům, protože od toho se všechno začíná, protože když odpustíš svému otci, až tehdy se můžeš otevřít lásce Pána Boha, nebeského otce. Jedna podmínka této modlitby: nejde o to, abychom se špárali v té ráně. Základ té modlitby je jiný. Odpouštím všechno svému otci, protože on mě nedokázal více milovat, než tak jak to dělal.

Když hovořím s otci, kteří chtěli, ale nedokázali milovat své děti, vidím jeden princip: oni dostali od svých otců tolik lásky, kolik projevují svým dětem. Nepřeskočí sami sebe, dali tolik, kolik mohli dát. OK? Odpouštíme jim zlé věci, které nám udělali, ale odpouštíme také to, co nám nedali. Hovoříme: „Otče, dal jsi mi všechno, co jsi mohl a děkuji ti za to.“ konec. „Odpouštím ti všechno, co jsi mi nedal.“ Konec. Nešpárám se dále v té ráně, rozumíte? Já musím říct to, co bolí mé srdce, musím uvolnit také ty emoce, které jsou spojené s těmito ranami, ale nemám žádné požadavky vůči mému otci, dal mi všechno, co dokázal. V té době byl takovým otcem, jaký byl, je to těžké, předpokládám, že chtěl co nejlepší, ale jako každý z nás byl jednoduše prostým hříšником, zotročený démonem. Měl v sobě zdeformovaný obraz otcovství, takže mi dal to, co měl sám v srdci. Takže odpouštím a nepřipomínám mu to. Ok? Při stvoření nanovo jde o něco úplně jiného než psychoanalýza svých zranění.

Každý z nás byl stvořený Otcem z nekonečné lásky, něhy a nadšení. V knize Genesis se hovoří o tom, že v nás je Dech Otce... z něho jsme začali žít... po hebrejsky ten dech je jako *vdechnout do nás život*. Když dýcháš, otvíráš ústa jako na polibek. A Bible chce říci, že jsi byl stvořený z nejněžnějšího polibku Otce. Mystici a svatí hovoří o tom, že v momentě stvoření naší duše, v nás bylo zakódované něžný a nadšený pohled Otce na nás. A díky té něze a zamilovanému pohledu Boha Otce na nás jsme začali žít. A návrat k Otci znamená, že se dívám na ten zamilovaný pohled Boha Otce na nás. Návrat k Otci znamená, že přijímám jeho nekonečnou lásku a něhu vůči mně. Protože jen díky tomu mohu žít. Rozumíte? Tu nejde o to, zda se modlím deset zdrávasů nebo padesát zdrávasů, ale zda žiji v zamilovaném pohledu Boha Otce na mě. Zda 24hodin denně přijímám jeho něžný polibek na mé srdce. To je podstata modlitby. Díky tomu žiji. Jestliže nevidím

nejněžnějšího z Otců, který se na mě dívá zamilovaným pohledem, jestli nežiji jeho něhou vůči mně, nežiji. Jednoduše nežiji. Je to tak, že po celý život je každý z nás překvapený, když se na nás někdo podívá s něhou a láskou. Pohledem se začíná láska. Vidíš, že někdo se na tebe dívá zamilovaným pohledem a chtěl by ses do těch očí dívat co nejdéle a neuvědomuješ si, že v zamilovaném pohledu toho člověka je odraz nekonečné lásky Boha Otce vůči tobě. A za to se budeme modlit. Začneme.

Pokračuje adorace s modlitbou za odpuštění a uzdravení vztahu se svým otcem v čase 38:00 <https://www.youtube.com/watch?v=u2DDAIuuXBM>

11. část příště

Překlad slovenského překladu Šlosarová Anička

„Rakovina mi přinesla do života tolik dobrého“

Ke knězi, který sedí u snídaně v nemocniční jídelně Onkologického centra, pristoupil velmi hubený chlapec v kostkovaném pyžamě se skromným jídlem na podnose: „Můžu si k Vám sednout, otče?“ „Jasně.“, přikývl kněz. „Otec, je tu s někým nebo se sebou?“ pokračoval v otázkách chlapec. „Se sebou, ale toto je jen začátek cesty“, odpověděl kněz a nadechl se v rozhovoru.

„Můžu ti teď položit otázku já?“ zeptal se kněz, dívajíc se určitým zkoumavým pohledem, že před ním sedí holohlavý mladík, který vypadá skoro jako stín muže s takřka mrtvolnou pokožkou, musel být už dost dlouho onkologickým pacientem.

„Otče, ptejte se mě. Řeknu všechno jako při zpovědi“, zasmál se chlapec. Kněz sa dost váhavě, jakoby věděl, že na některé věci se nesluší ptát, tichým hlasem zeptal: „Jsi mladý, velmi mladý a tak nemocný. Lituješ toho? Hněváš se na Boha? Teskniš pro svět? Teskniš pro jiný život?“

„Otče, teď mám 21 roků a od 16ti trpím rakovinou“, odpověděl mladý muž, jakoby byl na tuto otázku připravený, „A nic lepšího se mi nemohlo stát“, dořekl chlapec.

„Když jsem měl 14 roků, můj otec se přestěhoval k mladší ženě než moje máma. Moje středná škola? Škoda mluvit! A já? Rozmazlený jedináček. Šašek školy. Takový typický bastard bez ambicí, bez chuti učit se a bez chuti žít zbožný život. Vlastně bez touhy žít normální život. Věřte mi, otče, že i přestože jsem byl biřmovaný, jsem nebyl na cestě s Bohem. A musela přijít změna. Když jsem onemocněl, rodiče souhlasili se střídáním návštěv v nemocnici, aby se ani nepotkali na nemocniční chodbě, ale zabralo finanční hledisko a otec navrhl, že když mě chodí navštěvovat každý den, může mámu vyzvednout po cestě. Po jedné z návštěv se můj otec, který vysadil mámu u paneláku, zeptal, zda se může vrátit. Vrátil se a zůstalo to tak.

Po roku se mi narodil bratr a lékař souhlasil s propustkou, abych se mohl stát jeho kmotrem. Víím, že si nestihnu založit vlastní rodinu, ale už mám také dítě, mého bratra! A můžu se těšit z jeho vývoje, sledovat, jak roste a jaké dělá pokroky. A jsem přesvědčený, že až budu pryč, bude mít s kým jezdit na skateboardu a moji rodiče nezůstanou ve stáří sami.

A na střední škole byla moje třída poprvé spojená kvůli mojí nemoci a později celá škola... Jedna charitativní akce za druhou, sportovní hry, aukce předmětů a autogramů některých známých lidí, kteří mě ani neznají...

Už mi žádné peníze nepomohou, ale jsou tak nadšení, že chtějí spolupracovat i

nadále.

Otče, vždy jsem chtěl tetování na lýtko, ale moje matka říkala, že je to vychytávka zločince. Dívejte, otče, kdybych nebyl nemocný, mohl jsem mámě tento nesouhlas vybit z hlavy kladivem, protože takový jsem byl. A možná to nejdůležitější: Myslím si, že je velkým privilegiem vědět, že moje měsíce, týdny a dny končí. A v určitém okamžiku se ukázalo, že jsem tak privilegovaný, že se nedá už nic dělat.

Za prvé – přestal jsem mrhat svými dny na hlouposti, na hádky, na znepríjemňování života jiným. Jak to bylo možné, napravil jsem škody a napsal jsem pár listů lidem, kterým jsem ublížil, včetně mého učitele.

Za druhé – rozdal jsem i svoje věci a nahrál mobilem několikahodinový rozhovor s bratrem v mysli. Jsem připravený i na setkání s Bohem, obnovuji svůj svátostný život a sprátelení se s Boží Matkou prostřednictvím každodenního růžence, pokud mám dost sil.

Otče, prosím, je těžké uvěřit, ale moje rakovina přinesla do mého života tolik dobrého. Není třeba se bát smrti. Musíte se bát jen toho, že promarníte svůj život.

Michal zemřel necelé čtyři měsíce po tomto rozhovoru – na svátek Panny Marie Růžencové – 7. října

Převzato z facebooku

Katechismus

ŽIVOT V KRISTU Boží spása: zákon a milost

II. Církevní přikázání

Církevní přikázání se nacházejí v této linii mravního života, která navazuje na liturgický život a z něho se také žije. Závazný charakter takových pozitivních zákonů, vyhlášených odpovědnými pastýři Církve, má zaručit věřícím nezbytné minimum ducha modlitby, mravního úsilí a růstu lásky k Bohu a bližnímu:

První přikázání („účastnit se v neděli a v zasvěcené svátky celé mše svaté a zdržet se služebních prací“) požaduje od věřících, aby se zúčastnili eucharistické oběti, k níž se shromažďuje křesťanské společenství v den, který připomíná zmrtvýchvstání Páně, jakož i hlavní liturgické svátky, kdy se uctívají tajemství Páně, Panny Marie a svatých, světili především účastí na eucharistické oběti, k níž se shromažďuje křesťanské společenství, a odpočinuli si od těch prací a zaměstnání, které by v takovém posvěcování těchto dní mohly bránit.

Druhé přikázání („vyzpovídat se ze svých hříchů alespoň jednou za rok“) zajišťuje přípravu na Eucharistii prostřednictvím přijetí svátosti smíření, kterou pokračuje dílo křestního obrácení a odpuštění.

Třetí přikázání („přijmout Tělo Páně alespoň ve velikonoční době“) zaručuje minimum v přijímání Těla a Krve Páně ve spojení s velikonočními svátky, pramenem a středem křesťanské liturgie.

Čtvrté přikázání („Ve dnech církví stanovených se zdržovat požívání masa a zachovávat půst) zajišťuje prostor pro odříkání a pokání, které nás připravují na liturgické svátky; přispívají k tomu, abychom dovedli získat nadvládu nad svými pudry a svobodu srdce

Páté přikázání („Církvě na její potřeby přispívat“) praví, že věřící jsou také povinni

přispívat na hmotné potřeby Církve, každý podle svých možností.

III. Mravní život a svědectví misijního poslání

Věrnost pokřtěných je základní podmínkou pro hlásání evangelia a pro poslání Církve ve světě. Aby poselství spásy ukázalo před lidmi sílu své pravdy a vyzařovalo ji, musí být potvrzováno svědectvím života křesťanů. „Svědectví křesťanského života a dobré skutky, konané v nadpřirozeném duchu, mají sílu přitahovat lidi k víře a k Bohu.“

Protože křesťané jsou údy Těla, jehož hlavou je Kristus, přispívají k budování Církve stálostí svého přesvědčení i svých mravů. Církev roste, rozkvétá a šíří se prostřednictvím svatosti svých věřících, „dokud nedojdeme všichni k jednotě ve víře a v poznání Božího Syna, k mužné zralosti, k onomu věku, (kdy se na nás uskuteční) Kristova plnost.“

Křesťané svým životem podle Krista urychlují příchod Božího království, „království pravdy... spravedlnosti... a pokoje“. Kvůli tomu nezanedbávají své pozemské úkoly; věrni svému Mistru je plní poctivě, trpělivě a s láskou.

(Výtažky z KKC 2041–2051)

Proč je hřích vždycky tak fajn?

Hřích je vždycky na první pohled super, protože nabízí jednodušší cestu životem. Každý už se asi setkal se situací, kdy bylo mnohem těžší říct pravdu, než zalhat. A taky že člověk zalhal. A ne jednou. Ona ta fráze v Bibli „nes svůj kříž a následuj mne“ je výzva k tomu, abychom se snažili žít život na nejtěžší obtížnost, abychom zvolili v pomyslné počítačové hře level „HARDEST“ a ne „EASIEST“. Z toho pak holt vyplývá, že křesťané, kteří věří v existenci hříchu, mají náročnější život, než ti, kteří prostě v hřích nevěří, což není dvakrát lákavé.

Kdo má těžký život, často dostane ze strany hříchu lákavou nabídku, která by se dala přeložit asi takto: „Udělej si to jednodušší, proč se dřeš jak mezek? Máš přece na to právo.“

Co pak teda jako křesťané máme z toho, když se snažíme nehřešit? Jen těžší život? Pokud uvažujeme jen na téhle rovině, tak máme nakročeno k tomu, abychom Boha a církev začali postupně nenávidět, protože se zdá, že nám se sadistickým potěšením zbytečně a samoučelně kazí radost ze života.

Pokud chceme jen „nehřešit“, a to z jakési gentlemanské slušnosti k církvi a k Bohu, neuspějeme. Naše vůle se rychle opotřebuje a ze spirály hříchu budeme rozčarování a demotivovaní to pořád dokola zkoušet. Hřích je silná skutečnost. Bez Krista jej neporazíme.

Abychom mohli s hříchem bojovat, je nutné se nejprve zaměřit na to, co to vlastně je. Definic je hodně, hřích je analyzován z různých stran. Úplně jednoduše by se podle mě dalo říct, že to je náš vnitřní postoj, kterým vědomě říkáme NE Bohu, a to v různých situacích. Osobně jsem si třeba nedávno takhle zhřešil (v dopravní oblasti) a vnitřně jsem si říkal „NE, Bože, to po mě nemůžeš chtít. Budu vypadat jako totální blbec, navíc spěchám, nemám čas tohle řešit, atd. atd.“. Prostě přesně jsem věděl, co je správné udělat, ale byl jsem přesvědčený, že je to na mě moc těžké, a že to po mě prostě nikdo, ani Bůh, nemůže chtít. Ale byl to omyl. Bůh po mě samozřejmě mohl chtít, abych „zapřel sám sebe“, i když bych ze sebe udělal korunovaného osla.

Svým jednáním (respektive pasivitou) jsem způsobil škodu, a to jak materiální, tak duševní. A to proto, že jsem uvěřil, že „mám přece právo zachovat si tvář a neponižovat se kvůli blbostem, mám přece nějakou důstojnost a dělá to tak každý, tak co.“ Prostě zvolil jsem jednodušší cestu. Později jsem toho litoval, ale už jsem na tom nemohl nic změnit, jen se vyzpovídat.

Když víme, co je hřích a umíme ho i pojmenovat, máme napůl vyhráno. Teď je ještě na radě otázka, proč hřích vůbec řešit. V dnešní době se na hřích nehraje - je to bráno jako přežitek z dob dinosaurů (na které podle ateistů zase nevěří křesťané vyznávající kreacionismus).

V dnešní době se kromě hříchu neřeší ještě jedna věc - smrt. Umírající nemají ve společnosti místo. V reklamě je neuvídate, tam je každý mladý a krásný a užívá si života. Umírající jsou odklizeni do nemocnic, v tichosti pohřbívání. Prostě ať se s nimi člověk radši ani neseťká - dnešní společnost se jim vyhýbá jak moru. Jen pohled na ně totiž vzbuzuje otázky, se kterými se dnešní doba nechce konfrontovat. Co bude, až budeme umírat? Co bude po smrti? Je zajímavé, jak dokážeme tyto otázky ignorovat, i když víme, že zemře přesně 100% z nás. A ještě zajímavější je ignorace takových otázek proto, že přesně 0% z nás ví přesně, kdy zemřeme. Takže když shrnu statistiky, jistojistě víme, že zemřeme, ale totálně nevíme za jak dlouho. To by nás mělo přivést k otázce, jestli něco po smrti bude nebo ne a pokud jo, co to bude. My, křesťané, odpověď máme.

Když tedy zasadíme hřích a smrt do rovnice vyjde nám asi něco jako: hřích + smrt = totálně zpackaný život (i posmrtný).

Je ale dobré myslet pořád na svou smrt, není to morbidní? Myslím, že v konfrontaci se smrtí se každý cítí obzvlášť živý, dokonce si myslím, že v určitém smyslu může být život definován smrtí - jako její opak. Jen když myslíme na naši dočasnost a podíváme se na náš život z širšího horizontu, dokážeme žít opravdově, poctivě prožít každý kousek života a nedělat blbosti (= nepáchat hříchy - aspoň ty, které zvládnem nepáchat). Není to nová úvaha, v Bibli píše Sírachovec:

„Budeš-li ve všech svých úvahách pamatovat na vlastní konec, navěky nezhrěšíš.“ (Sír 7, 36)

Takže aby nám hřích nepřipadal jako strašně fajn nápad, jak si zjednodušit průlet životem, můžeme na pomoc zvolat heslo "memento mori" a pevněji se svázat s křížem Ježíše Krista.

Signal.cz, uživatel Dage (Ondřej Novák)

Poselství Panny Marie z Medžugorje

z 25. ledna 2022

„Drahé děti! Dnes vás vybízím, abyste se vrátily k osobní modlitbě. Dítka, nezapomeňte, že satan je silný a že chce k sobě přitáhnout co nejvíce duší. Proto vy buďte bdělé v modlitbě a rozhodní v dobru. Já jsem s vámi a všem vám žehnám svým mateřským požehnáním. Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu.“

Uzávěrka dalšího čísla je 20. února – pište, ať máme co psát

Farní časopis farnosti Všechnovice, Horní Újezd a Paršovice
Ročník: XVI., Číslo 2/22, vydáno 6. února 2022, vychází 12x ročně
Redakce: Anna Šlosarová, Anna Cíhová, tisk: Anna Šatánková, Denisa Šatánková,
pod záštitou P. Vratislava Kozuba, email: Farnicasopis@centrum.cz
Kontakt na kněze: P. Vratislav Kozub, mobil: 731626508, e-mail: vkozub@seznam.cz